

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Series Episcoporum Archiepiscoporum Et Electorum
Moguntinorum, Trevirensium Et Coloniensium**

Kolb, Gregor

Rottwilae, 1725

VD18 12054054

XXXI. Christianvs I. Elector XV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64326](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64326)

à Moguntinis inter publicos plausus in sedem suam reductus ad annum 1200. mirè profuit Ecclesiæ & Imperio, nimirum & à Pontifice & à Cæsare consiliis atque negotiis publicis crebrò adhibitus, legationes suscepit in Asiam ad Leonem Armenia Regem, & in Hungariam ad Emericum simulque Andream regios fratres de sceptro & corona dimicantes. His verò amicitia & fraternæ concordia vinculo denuo conjunctis, dum rediit in Germaniam, Passavij lethali morbo succubuit, eodem nimirum anno 1200. postquam ab exordio sui Electoratûs, aut veriùs à morte Arnoldi an. 4. inde verò pulsus & restitutus annis 20. sedit unà cum Pontificibus Alexandro III. Lucio III. Urbano III. Gregorio VIII. Clemente III. & Coelestino III. *Vide de hoc & omnibus aliis seculorum horum Electoribus Kranzium, Trithemium, Serarium, & authores ab horum ultimo cit.*

S E C U L U M XIII.

XXXI. CHRISTIANVSI, ILECTOR XV.

Pulso è sede sua Conrado Christianus I. in ejusdem locum imperante Friderico Cæsare intrusus annis 16. Moguntia præfuit, & profuit, gratiâ Imperatoris valens plurimum, imò donis & dotibus suis propriis, quibus ars & natura ritè Electorem instruxerunt; quinque enim aut sex linguarum peritiâ imbutus, & in aula Cæsaris corpore animoque magnus, dixit & scripsit multa in legationibus publicis, mirantibus Electoris Christiani eloquentiam & amplissimam rerum notitiam Germanis, Latinis, Græcis, Italis, Gallis, Belgis &c. Duo rerum capita censoriâ virgulâ perstringere non sunt veriti authores in hoc Archipræsule, nimirum quòd relicto Alexandro Pontifice, & fugato Conrado Moguntino Electore res multas aggressus fuerit longè audaciùs: quam prudentiùs! quòd item imperij res pluris æstimaverit, quàm Ecclesiæ, haud veritus in Italiam copias Cæsareas ducere, & Ducis instar

instar dimicare. Mortem igitur veriùs inter milites in Italia, quàm inter Sacerdotes in Germania oppetiit an. 1280. postquam an. 13 potius inter Cæsaris negotia, quàm sacra pasqua consumpsit, in-
vitis maximè Pontificibus Alexandro III. & Successoribus.

XXXII. SIGFRIDVS II. ELECTOR XVI.

Sigfridum II. ex Eppensteiniorem perillustri familia prognatum, pars altera Canonicorum Bingæ elegit, pars altera Lupoldum Wormatiensem Episcopum postulavit, & Philippus Cæsar exoptavit Moguntia Archipræsulem: unde nata discordia & bella; Sigfridum namque Innocentius III. Pontifex, Lupoldum verò Philippus Imperator propugnavit in pugnis, quin in velitationibus socium ferè perpetuum. Percussio demum año 1208. Philippo, Otto Imperator Lupoldum procul aris & focis Moguntinis removit exulem, ut rem gratam præstaret Pontifici. Profuit exulâsse Lupoldo: post edita enim pœnitentiæ signa, & exauthoratum Ottonem Cæsarem, Wormatiensi Ecclesiæ est restitutus, fortè ut pœnitentiam probè cœptam prosequeretur, horâ mortis exoptatissimam, quam jam anno 1212. obiit. Annis 13. superavit Lupoldum Sigfridus, qui Moguntinis præcipuè gratissimus, multa & magna gessit, sua autoritate haud mediocri, & Pontificis suprema potestate suffultus. Dolendum sanè, quòd Authores seculi XIII. multorum gesta summatim celebrent, nullum tamen facinus, laudandum etiam posteris, descripserint. Talis nimirum mos erat istius & aliorum seculorum: pugnare gladio plùs justo in deliciis erat; certare calamo curas fuit inter postremas. Annus vitæ ultimus Sigfridi inter años Christi numerabatur 1225. Pontifices imperârunt Innocentius III. & Honorius III.